

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ (Ματθ. 14, 14-22)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στις 4/8/1985)

1. Διάταξε να ρθω κοντά σου

Ακούσαμε σήμερα από το άγιο Ευαγγέλιο μια πολύ διδακτική περικοπή. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είπε στους μαθητές Του να μπουν σε ένα караβάκι και να περάσουν στην απέναντι όχθη της λίμνης. Οι μαθητές υπάκουσαν, αλλά όταν βρέθηκαν στα ανοικτά τους έπιασε τρικυμία. Και καθώς ήταν μόνοι φοβήθηκαν πολύ. Πίστευαν ότι θα πνιγούν.

Ενώ λοιπόν βρίσκονταν σε μια ψυχική κατάσταση τρομερής αγωνίας και ενώ πάλευαν με τα κύματα, με τα στοιχεία της φύσεως, με τους ανέμους, είδαν ξαφνικά απέναντί τους τον Κύριο να περπατεί πάνω στα νερά. Ταράχτηκαν, τα έχασαν, αλλά ταυτόχρονα ειρήνευσαν. Γιατί κατάλαβαν ότι εκείνος που τους πλησίαζε, ο διδάσκαλός τους και προστάτης τους δεν ήταν ένας αδύνατος άνθρωπος, αλλά ήταν Κύριος ολοκλήρου του κόσμου. Που είχε τη δύναμη να πατάει και να περπατάει όχι απλώς πάνω στα ήσυχα νερά, αλλά επάνω στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, στην επαναστατημένη θάλασσα, που ήταν έτοιμη να τους καταπιεί. Κατάλαβαν ότι κοντά τους ήταν εκείνος που έχει κάτω από τα πόδια του, «υποπόδιον των ποδών του», ολόκληρη την επαναστατημένη φύση, ολόκληρο το σύμπαν.

Τότε ο άγιος απόστολος Πέτρος φώναξε στο Χριστό:

-Κύριε βλέπουμε καλά; Είσαι συ; Αν είσαι συ και το θέλημά σου είναι τόσο δυνατό, ώστε μόνο που το θέλεις πατάς πάνω στα ταραγμένα κύματα, διάταξε και μένα να κατεβώ, να περπατήσω πάνω στα κύματα και να ρθω κοντά σου.

Ο Κύριος του απάντησε:

-Έλα!

Και ο απόστολος Πέτρος άπλωσε το πόδι του και σαν να πατούσε στα σκαλιά μιας μικρής σκάλας και κατέβηκε από την βάρκα πάνω στην ταραγμένη θάλασσα. Όχι για να κάνει βουτιά, όχι για να κάνει μπάνιο, αλλά για να περπατήσει πάνω στη θάλασσα που εξακολουθούσε να είναι φουρτουνιασμένη

και ταραγμένη. Και με το βλέμμα του καρφωμένο στο Χριστό, ο απόστολος Πέτρος περπατάει πάνω στα κύματα.

2. Φταίει η καρδιά, όχι το πρόβλημα

Αλλά τι συνέβη; Το είδαμε και θλιβόμαστε. Και για τον εαυτό μας και για τον Πέτρο -εκείνη βέβαια τη στιγμή. Ο απόστολος Πέτρος είδε ολοκάθαρα δύο πράγματα: Τη δύναμη του Χριστού και τη δύναμη του λόγου Του, που του είπε, «Έλα! Περπάτα πάνω στα κύματα».

Και αντί να ενισχυθεί που υπακούοντας στο Χριστό κατέβηκε και περπάτησε πάνω στα κύματα, αντί από αυτό να δυναμώσει την πίστη του και να την κάνει βράχο άσειστο, άφησε το μάτι του να πλανηθεί πάνω στο μέγεθος των κυμάτων. Τα είδε να υψώνονται σαν βουνά. Να είναι ικανά να καταποντίσουν ολόκληρο το πλοίο. Να ανατρέψουν το σύμπαν. Και τα έχασε. Ξέχασε και τον Χριστό που τον έβλεπε «περιπατούντα επί των υδάτων» ξέχασε και τη δύναμη του λόγου Του. Και άρχισε να βουλιάζει.

Γιατί; Γιατί από πνευματικός άνθρωπος, από δούλος του Χριστού, με υπακοή στο λόγο του Χριστού και με πίστη στο λόγο του Χριστού, έγινε ξαφνικά ένα σώμα ζωντανό -γιατί είχε μέσα του πνοή- αλλά πνευματικά πεθαμένο γιατί δεν είχε την πνοή της ζωής του Θεού. Δεν είχε την πίστη, τη δύναμη του λόγου του Θεού που αποτελεί την αληθινή ζωή του ανθρώπου.

Ο Κύριος όταν τον είδε να βουλιάζει, και να βάζει λιποψυχησμένος την φωνή: «Κύριε σώσε με», άπλωσε το χέρι Του, τον έπιασε και του είπε:

-Ολιγόπιστε, ολιγόπιστε, εις τι εδίστασας;

Ας πούμε λίγα λόγια πάνω σ' αυτό.

Ο κόσμος γύρω μας μοιάζει με την θάλασσα. Όλα τα επίγεια είναι νερό, κυλάνε. Είναι ρευστά, ασταθή. Θυμηθείτε τι λέγει ένα ωραίο τροπάριο: «Πάντα ματαιότης τα ανθρώπινα, όσα ουχ υπάρχει μετά θάνατον». Δηλαδή, ο,τι δεν μένει μετά τον θάνατο μη το μετράς για τίποτα. Νομίζεις πως έχεις χρήματα, πλούτη και ξαφνικά μένεις αδέκαρος. Νομίζεις πως έχεις υγεία και για μια στιγμή την χάνεις. Νομίζεις πως έχεις δύναμη και εξαφανίζεται.

Έρχεται μια αρρώστια, ένα περιστατικό και ο άνθρωπος λέει: «Πάνε χάθηκαν όλα, έμεινα στον κόσμο ορφανός».

Για θυμηθείτε, σε πόσες περιστάσεις και πόσες φορές καταντάμε σε αυτή την φοβερή μικροψυχία. Για θέματα σοβαρά, αλλά και για θέματα αστεία. Ποιά είναι τα αστεία; Πριν από λίγες μέρες είχαμε τη νηστεία της Παναγίας. Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι μόνο που το σκέπτονται ότι έρχεται νηστεία κόβονται τα γόνατά τους. Νομίζουν ότι θα λιποθυμήσουν από την εξάντληση αν νηστεύουν λίγες ημέρες. Λιποθυμάμε όχι από τη νηστεία αλλά από την απιστία και την ολιγοπιστία μας.

Βέβαια συμβαίνουν και κάποια σπουδαιότερα περιστατικά που μας καταποντίζουν αν ξεχάσουμε τον Χριστό. Κάποτε είχε συμβεί το εξής τραγικό: Μία κοπέλα που είχε μπλέξει με άσχημες παρέες γύρισε στο σπίτι της αργά τη νύχτα. Ο πατέρας της πάνω στα νεύρα του την μάλωσε άσχημα και την έβγαλε έξω από το σπίτι.

Όμως με τον τρόπο του αυτό δεν της έδωσε ελπίδα διόρθωσης και αποκατάστασης της καλής σχέσης με τον πατέρα της. Η κοπέλα είπε: «Για μένα χαθήκαν όλα. Δεν μου έμεινε τίποτα». Βρήκε ένα σχοινί και σε λίγο κρεμάστηκε στο περιβόλι τους. Και το πρωί την βρήκε εκεί ο πατέρας της, πεθαμένη.

3. Άλλο γονίδια και άλλο πνευματικός αγώνας

Αδελφοί μου. Ίσως σωματικά δεν κρεμάζονται πολλοί άνθρωποι, ψυχικά όμως κρεμάζονται πολλοί και πολλές φορές. Ποιοί το παθαίνουν; Εκείνοι που ξεχνούν τον Χριστό. Που παύουν να βλέπουν μπροστά τους τον Χριστό. Θυμηθείτε τον απόστολο Πέτρο. Περπάτησε πάνω στα κύματα αλλά κάποια στιγμή ξέχασε τον Χριστό.

Εκείνη την στιγμή ο απόστολος Πέτρος «κρεμάστηκε».

Όμως το άγιο Ευαγγέλιο μας λέγει: Δεν πρέπει ο άνθρωπος να κρεμιέται. Αλλά να μιμείται τον απόστολο Πέτρο ο οποίος την ώρα που βούλιαζε, φώναξε: «Κύριε, σώσον με». Και αμέσως το χέρι τού Χριστού τον έπιασε, και του είπε: «Δεν πρέπει να είσαι ολιγόπιστος. Ολιγόπιστε, εις τι εδίστασας;» Η πίστη σου πρέπει ημέρα με την ημέρα να μεγαλώνει. Και στις δυσκολίες της ζωής να θεριεύει.

Διαφορετικά τι γίνεται;

Ήταν ένας απόστολος που τον έλεγαν Ιούδα. Έζησε κοντά στο Χριστό τρία χρόνια. Αλλά στο τέλος έχασε την ελπίδα στο Χριστό και πήγε και

κρεμάστηκε.

Ήταν πάλι ένας ληστής. Σε όλη του τη ζωή έκανε αμαρτίες. Και κάποτε είδε τον Χριστό πάνω στο Σταυρό. Έσκυψε ταπεινά μπροστά Του και τον παρακάλεσε να τον βάλει στη Βασιλεία του. Και έγινε ο πρώτος πολίτης της μακαρίας Βασιλείας των ουρανών.

Ας θυμηθούμε και τον απόστολο Πέτρο. Όταν ο Χριστός πήγαινε στο Σταυρό, τον αρνήθηκε από δειλία, τρεις φορές. Όμως δεν κρεμάστηκε. Κατάλαβε το λάθος και την πτώση του αλλά δεν ξέχασε την αγάπη και το έλεος του Χριστού. Μετανόησε για την άρνησή του, έκλαψε και έγινε όχι μόνον απόστολος, αλλά ο πρωτοκορυφαίος απόστολος, ο διδάσκαλος και Πατέρας όλων των χριστιανών. Η πέτρα της πίστεως και η βάση η άσειστη της Εκκλησίας.

Ας μάθουμε και εμείς να μην βλέπουμε μπροστά μας μόνο τα στοιχεία της φύσεως, την κακία των ανθρώπων, τις δυσκολίες της ζωής, τις αρρώστιες και τις περιπέτειες. Αλλά να έχουμε μπροστά μας πάντοτε τη δύναμη του Χριστού. Και να στερεώνουμε τη ζωή μας, πάνω στην πίστη στο Χριστό και στη δύναμη του λόγου του. Είπε ο Χριστός: «Εκείνος που πιστεύει σε μένα, όχι μόνο τα έργα που εγώ κάνω θα κάνει, αλλά και μεγαλύτερα από αυτά».

Εκείνο που μας λείπει είναι η πίστη. Αλλά ας προσέξουμε.

Η πίστη δεν είναι θέμα γονιδίων, όπως είναι τα γαλανά μάτια και το χρώμα των μαλλιών. Δεν είναι φυσικό χάρισμα. Αλλά είναι αρετή, είναι αγώνας. Συμβαίνει και εδώ ο,τι γίνεται και με τις άλλες αρετές.

Θέλεις; Αγωνίζεσαι; Αποκτάς ταπείνωση.

Θέλεις; Κάνεις ελεημοσύνες.

Θέλεις; Συγχωρείς.

Το ίδιο ισχύει και για την πίστη.

Θέλεις; Αγωνίζεσαι; Κάνεις την πίστη σου βράχο.

Θέλεις και αδιαφορείς; Της δίνεις μια κλωτσιά και την «ξεφορτώνεσαι». Και μετά έχεις και την ανοησία να καυχάσαι ότι δεν πιστεύεις στο Θεό. Νομίζεις ότι έγινες σπουδαίος διώχνοντας τον Θεό ενώ στην πραγματικότητα κατάντησες ένα ταλαίπωρο ον, γιατί κλώτσησες το μεγαλύτερο αγαθό που σου χάρισε ο Θεός.

Είθε με την χάρη και με την ευλογία του Κυρίου μας και τις πρεσβείες και τον

φωτισμό των αγίων να γίνουμε περισσότερο «άνθρωποι του Θεού»,
στηριγμένοι πάνω στην πίστη. Αμήν.-